

אופציות למונולוגים ו' ל-ז' עירוני א' התשפ"א

-בנים-

ביבר הזכוכית/טנסי וויליאמס

דמות: טום

הקשיבי! את חושבת שאני משתגע אחרי בית המסחר? את חושבת שאני מאוהב בחברה המאוחדת לייצור נעליים? את חושבת שאני מת לבזבז חמישים וחמש שנה באולם הפלורסנטי הזה!? אני מעדיף שמישהו יפצח לי את המוח בגרזן – מאשר ללכת לשם בכל בוקר. אבל אני הולך! בכל פעם שאת נכנסת וצווחת את ה"קומו עורו" המטונף הזה, "קומו עורו!" אני חושב בליבי "כמה טוב להם למתים!" אבל אני קם. אני הולך! בשביל שישים ושבעה דולר לחודש, אני מוותר על כל מה שאני חולם לעשות ולהיות אי פעם! ואת אומרת – שאני חושב על עצמי – שכל מה שאני חושב הוא רק על עצמי. ובכן, הקשיבי, לו הייתי חושב על עצמי, אמא, הייתי נמצא במקום שהוא הלך אליו (מצביע על תמונת אביו) המקום הרחוק ביותר בעולם שאפשר להגיע אליו בעזרת כלי רכב.

ילדי קנדי/ רוברט פטריק

דמות: מארק

אמא, אני רוצה לספר לך על המלחמה. דברים שאף אחד עוד לא אמר. עכשיו אני יודע מה זאת מלחמה. אני מוכרח לכתוב את זה ביומן שלי כי הם קוראים את המכתבים שלנו. חוץ מזה אני חושב שיש האזנה בחוץ. בג'ונגל יש אנשים שרוצים להרוג אותנו וגם להם יש אנשים שרוצים להרוג אותם. הם מחכים שאנחנו נהרוג אותם כי פלשנו לארץ שלהם, אבל אנחנו מנסים לסלק את הפולשים הקודמים, והם מנסים לסלק את הפולשים שקדמו לקודמים. אין לי מושג איך זה התחיל, אין לי מושג איך זה יגמר. תקשיבי אני תפסתי עצבים על אחד מהחבר'ה, אני הרסתי לו את ארמון הצדפים וחול שהוא בנה על החוף. אני אמרתי לו: "תשמע, אתה הרגת היום בנאדם. אתה לא יכול להרוג בנאדם בבוקר ולבנות ארמונות צדפים בערב". אני רציתי להרוג אותו! אבל לא יכולתי, אני שונא להילחם. צ'יק נתן כדור ודיבר אליי עד שנרגעתי. צ'יק פנטסטי. כשאני אומר לו שהוא המורה הרוחני שלי הוא צוחק. אמא אני נעשה מאוד רוחני פה, צ'יק קירב אותי לדת של המזרח הרחוק.

טירונות/ ניל סיימון

דמות: ארנולד אפשטיין

הייתי לבד בשירותים האלה. ארבע שעות ניקיתי שם. זחלתי על הברכיים. עכשיו המקום נראה יותר מבריק מהאמבטיה של אמא שלי בבית. ואז הם נכנסו, שני האפסים האלה. הטבח הזה, ששוקל לפחות 300 קילו, ועוד בריון אחד. שניהם עם בדלים של סיגרים, מסריחים מבירה. הם נכנסו כדי להשתין אבל במקום להשתמש במשתנה, הם נכנסו לבית השימוש. השתינו שניהם יחד לתוך אסלה אחת, ואז הם התחילו לצאת. אני אמרתי - "היי, רק עכשיו ניקיתי כאן. תורידו בבקשה את המים". הגדול ההוא, הטבח, אמר, "סתום ת'פה ציפציף" או משהו כזה. אז חסמתי אותם ואמרתי - "יש כאן על הקיר פקודה מודפסת חתומה על ידי סגן אלוף. כתוב שם שיש לשטוף את המתקנים ישר לאחר השימוש. אז בתור האחראי כאן, אני מבקש, תשטפו את המתקן בבקשה". ואז הגוש טמטום הגדול ההוא אמר - "למה שאתה לא תשטוף את זה, יהודון?" אמרתי לו - "המוצא האתני שלי לא שייך פה. בבקשה, תורידו את המים". הם הסתכלו אחד על השני, הרימו אותי מהרגליים, והכניסו אותי עם הראש לתוך האסלה, לתוך השתן שלהם, לתוך הרעל...

יעקובי ולידנטל/ חנוך לוין

דמות: לידנטל

נדמה לי שמצאתי חן בעיניה. ממבט ראשון זה נראה פשוט, אבל אם חושבים על זה, מה פתאום שאמצא חן בעיני מישהו? מה יש בי? יש בי משהו? אין בי כלום. אני גבוה? חסון? אני לא גבוה וחסון. ואולי אני קצת גבוה? לא, אני בפרוש נמוך. אני עשיר? אני לא עשיר. אני מבוסס? אני לא מבוסס. ואולי נדמה לה שאני מבוסס? לא נדמה לה, על סמך מה שיהיה נדמה לה? על סמך המזוודה שלי? או אולי, אם אני לא מבוסס, אני צעיר? נו, באמת, אז אני צעיר?! ואולי אני חכם? לא, אני לא חכם, את זה אפשר לראות על הפנים שלי. אז אולי, אם אין בי שום דבר מהדברים האלה, יש בי בכל זאת איזה קסם אישי שתפש את הלב שלה? אולי אני טיפוס? אני לא טיפוס, ואין בי שום קסם, מה לעשות, אין בי, יש לי מבט יבש וחיוך יבש, אני יבש. אבל אולי היא, במקרה, בתור אישה עם טעם וחיוך, מצאה בי, בטעות, איזו תכונה שקוסמת לה? לא יכול להיות? לא. בפרוש לא. שום דבר? אפילו לא משהו, משהו קטן, קטנטן, נקודה, איזה צל, משהו של משהו שיעיד על איזה חן מסוים, קלוש? אפילו זה לא? לא, שום דבר. טוב, הרי לא יכול להיות שאין שום דבר. לא יכול להיות?! - עובדה. אז איך בכל זאת היא נתנה לי להרים את הכפפה? אני יודע איך, נתנה. לא נותנים להרים כפפות?! נותנים!

-בנות-

ליסיטרטה 2000/ ענת גוב

דמות: ליסיטרטה (ע"מ 62-63)

אמנם אני אישה, אך יש עימי דעה. מה שאומר, אומר לשני המחנות במלחמה הזאת. מלחמה היא עיסוק של ברברים. אפילו חיות אינן הורגות את בני מינן. קשה להאמין שבמאה החמישית לפני הספירה יש עוד מישהו שחושב שאפשר להשיג דברים במלחמות. מהיכן הצורך הזה להגדיל טריטוריה כל הזמן? לא סיפרו לכם נשותיכם שהגודל לא קובע? איך רצח אחד הופך אדם לרוצח, ועל אלף רציחות נותנים מדליות? למה אנחנו צריכים לשלוט על מישהו בשביל להרגיש גדולים? למה אנחנו זקוקים לשנוא מישהו אחר בשביל לאהוב את עצמנו? איך יכול להיות שמדינה נאורה כמו אתונה, שהמציאה את תרבות השיחה והוויכוח, שהצמיחה משוררים, מחזאים, פילוסופים, ציירים ופסלים - נותנת רישיון ליצרים הנמוכים ביותר? ואתם הספרטנים, שכל האנרגיה והמשאבים שלכם מגוייסים רק למטרה אחת - המלחמה. מה ישאר אחריכם כשהכל ייגמר? אפילו לא שיר אחד. ציור אחד. כלום. מה אתם משאירים לדורות הבאים מלבד קברים?

סיפור משפחתי/ עדנה מזי"א

דמות: דורה זלצר

עליתי לבמה ועשיתי את הקטע של קייט מאילוף הסוררת. נורא התרגשתי ולא הצלחתי להתרכז בנתונים שנתתי לעצמי בבית, אז לא יצא טוב. אבל ידעתי שסקרנתי אותו והוא ייתן לי עוד הזדמנות. ובאמת הוא עלה לבמה ואמר לי 'תעשי את הקטע שוב, אבל הפעם תעצבני אותי'. הסתכלתי לו ישר בעיניים ואמרתי 'טוב'. עשיתי את הקטע לא רע. והוא שוב ניגש ואמר 'תעצבני אותי יותר'. בפעם השלישית הייתי ממש טובה לדעתי, אבל הוא ניגש שוב, הסתכל לי בעיניים ואמר 'תעצבני אותי ממש... אל תשחקי את זה... תעצבני אותי ככה שאני ארגיש את זה בפנים. תעצבני אותי ככה שאני ארצה להכות אותך' הוא אומר לי... אז הוצאתי לו את העט הנובע מהכיס, זרקתי אותו על הרצפה, דרכתי עליו... עשיתי את המונולוג. הוא ממש התעצבן. וכשסיימתי הוא אמר לי בכעס 'חוצפנית קטנה... התקבלת!' אבל מספיק לדבר על עצמי. בוא נדבר קצת עליך. מה אתה חושב על התסרוקת החדשה שלי?

חפץ/ חנוך ליין

דמות: פוגרה

מה שנפלא אצלי הוא שבצד ההנאה הבלתי פוסקת אני מרגישה שאני גם מתקדמת ומתפתחת כל הזמן. אפילו עכשיו, כשאני הולכת ומפטפטת בקלילות, אני יודעת שצומחים בי בחשאי כל מיני רעיונות פסיקליים. בלי להתאמץ אני כל הזמן קולטת דברים, מעכלת אותם, מעבדת אותם. נפלא, נפלא איך שהכל פועל אצלי. [רואה את הכיסא] מה שאני רואה, מה שאני רואה! – החיים כבר לא יודעים מה לעשות בשבילי. כאילו לא מספיק כל השפע שקיבלתי, אז הגורל עוד מזמן לי, באמצע הרחוב בלילה, מה? כיסא. כיסא למקרה שהתעייפתי. זה לא משגע? [בועטת קלות בכיסא] כיסא חנפן, מחכה במתיחות שאשב עליו, אבל הוא לא יזכה לזה, מפני שאני, תופתעו לשמוע, רעננה! [קופצת ועולה על הכיסא] יראה הגורל שהמאמצים שהוא עושה בשבילי לא משאירים עלי שום רושם.

בובה/ הלל מיטלפונקט

דמות: רחל

רוצה שאני ילך? אז אני יילך. בכלל לא אחת שמחפשת טובות מאנשים, יודעים שאני מסתדרת. רק תגיד שאתה רוצה להיות פה לבד. מספיק פעם אחת שתגיד ואני הולכת. בסוף תמיד יש איזה מקום... אפילו אתמול הלכתי בלילה במועדון אחד, היה שם ריצפה מזכוכית עם פנסים מלמטה שזורקים לך את האור בפנים... רציתי בשביל להרגיש את עצמי לפני התחרות מחר. בסוף חשבתי לבוא בחזרה לישון, חשבתי אולי אתה דואג לי, אבל לא ידעתי את השם של הכביש... (צוחקת) ורק אמרתי, היה איזה נהג על יד המועדון, חשבתי אם הוא נהג אמיתי הוא בטח צריך לדעת, אז אמרתי לו: "זה כביש עם פרדס בסוף, ושמה בעליה מהכביש זה הבית של החבר שלי". אמרתי ככה שלא יחשבו אותי אחת סתם שאין לה אבא... ההוא הנהג צחק עם החברים שלו, לא אהבתי את הפנים שלהם אז הלכתי, כבר שעתיים בכביש... רק שפתאום התחיל יורד גשם ונכנסו לי שלוליות בנעליים, כמעט היה נדמה לי מרוב הליכה שאני הולכת ויושנת... אז בסוף מצאתי בית בבניה, הכל היה שמה ריק. מתחת לתקרת בטון שהם עשו, היה ערימה של חול מהים, נקי כזה ויבש.. אז הכנסתי ת'עצמי בתוך החול! אפילו הצחיק אותי, פתאום כאילו אני הייתי קבורה.. ככה היה לי חם וטוב... בסוף אני תמיד מסתדרת.